

áéó

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év június hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt O. A. N. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év október hó 27. napján kelt 21.B.100/2016/33. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott részére kiadni rendelt 915 (kilencszáztizenöt) euróból 500 (ötszáz) euróra vagyoneklobzást rendel el.

Az ÉNYT-7/2014. szám alatt, a bűnjeljegyzék 1-2. tétele alatt szereplő 12.000.- (tizenkettőezer) forint lefoglalását megszünteti és a vádlott részére kiadni rendeli.

A vádlott által viselendő bűnügyi költség összege helyesen: 748.113.- (hétszáznegyvennyolcezer-egyszáztizenhárom) forint. A fennmaradó 253.786.- (kettőszázötvenháromezer-hétszáznyolcvanhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.820.- (tizenötezer-nyolcszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében O. A. N. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pont] miatt 6 év szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 23.B.13556/2013/8. számú ítéletével kiszabott 2 év börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész O. A. N. vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a védő enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés Bf.3358/2015. szám alatt benyújtott írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a kiszabott 6 év fegyházbüntetés eltúlzottan enyhe, ugyanis a beismerő vallomás nyomatéka a tettenérés miatt kicsi és nem terjedt ki a büntársak azonosításához szükséges és a vádlott által ismert adatok feltárására. Ugyanakkor súlyosító körülmény, hogy többszörösen büntetett előéletű és korábban kábítószer kereskedelem büntette miatt vele szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatti az elkövetés. A középérték 10 év, az ettől való, a vádlott javára szóló jelentős enyhítés nem indokolt, a törvényi minimumhoz közelítő mértékű fegyházbüntetés sem a speciális, sem a generális megelőzési célokat nem szolgálja, ezért a szabadságvesztés tartamának lényeges súlyosítását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.128/2018/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - más okból is - fenntartotta, a védelmi jogorvoslatot alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalását a perrendi szabályoknak megfelelően, a távollétes eljárás szabályait is betartva folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségét azonban nem teljeskörűen teljesítette, ezért a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a) és b) pont szerinti megalapozatlansági hibában szenved, mely bizonyos iratok tartalma és további iratok tárgyalás anyagává tétele folytán kiküszöbölhető. Ezért indítványozta az ügyben a Be. 363. § (2) bekezdés b) pont szerint tárgyalás kitűzését és bizonyítás felvétele körében a nyomozati iratok 179. oldalán lévő lista ismertetését és ennek a terhelti vallomással, valamint a nyomozati iratok 175. oldalán lévő listával történő összevetését.

A pótlólag ismertetett iratok és a terheltnek a nyomozati iratok 473. oldalán lévő vallomása figyelembevételével indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállást egészítse ki azzal, hogy

- a minimális jövedelemmel rendelkező vádlott 2014. nyarán több alkalommal is kiutazott Eindhovenbe, majd onnan néhány nap elteltével Magyarországra visszatért
- a vele szemben fogatosított intézkedést megelőzően 2014. szeptember 25-én utazott el Budapestről
- megbízójától a bűncselekmény elkövetéséért 500 eurót átvett előlegként, mely összeget a vele szemben fogatosított rendőri intézkedés során lefoglaltak a nála lévő személyes pénzüsszeggel együtt.

Az így kiegészített tényállás felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének túlnyomórészt eleget tett, de érvelése részben téves és ez eredményezte, hogy - bár okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére - a cselekmény minősítése nem törvényes. A vádlott saját elmondása szerint nem volt kábítószer fogyasztó, korábbi ügyében sem fogyasztás miatt vonták felelősségre. Nem saját célra akarta felhasználni a kokaint. Az elkövetés körülményeiből, a kábítószer mennyiségéből, értékéből, különösen jelentős mennyiségéből, a vádlott előéletéből, a számos utazásából és a forintban milliós nagyságrendű ígért fuvardíjból tudnia kellett, hogy „Azu” fivére a kábítószer több személy részére fogja értékesíteni és abból jelentős haszonra fog szert tenni. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pontjának iránymutatása szerint O. A. N. vádlott cselekménye a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettként minősül.

A hiánytalanul számbavett bűnösségi körülmények közül az időmúlás súlya elenyésző, mivel azt a vádlott idézte elő azzal, hogy ismeretlen helyre távozott. A vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását és a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján 500 euróra nézve vagyonelkobzás alkalmazását indítványozta. Álláspontja szerint a bűnügyi költségből az állam kizárólag a fordítási díjat viseli, az egyéb költség, így a számítástechnikai szakértő díjának megfizetésére is a vádlottat kell kötelezni. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezés írásbeli indokolásában indítványozta, hogy az ítélet tábla a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés b) pont alkalmazásával a kiszabott büntetést enyhítse. Beadványában hangsúlyozta, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését beismerte, nem tagadta felelősségét, a kényszerintézkedés tárgyában tartott ülésen nyilatkozott életkörülményeiről is. Előadta, hogy kábítószer sohasem fogyasztott, ezt alátámasztotta a negatív eredményt mutató toxikológus szakértői vélemény is. A vádlott vallomása szerint Magyarországra más alkalommal kábítószer sosem hozott be, először járt Eindhovenben is. Bár ezzel ellentétes adat merült fel az eljárás során - miszerint 2010. szeptember 5. és 2014. augusztus 7. között 22 alkalommal járt Eindhovenben és 1 alkalommal Rómában -, de ennek az ügy szempontjából relevanciája nincs. A bíróság értékelte a lefoglalásról készült jegyzőkönyvet is, mely a vádlott vallomásával összhangban álló. A lefoglalt

101 kapszulában fellelt anyagról a vegyészszakértő nyilatkozott. A törvényszék az enyhítő és súlyosító körülményeket teljeskörűen számbavette, de nem megfelelő súllyal értékelte. Nagyobb nyomatékkaal értékelendő beismerése, az hogy megnevezte megbízóját, ezzel elősegítve a határon átnyúló ügy felderítését, illetve kiskorú gyermekes családí állapota. A kiszabott büntetés eltúlzott, annak a törvényi minimum alatti tartamú meghatározása indokolt figyelemmel arra is, hogy a kábítószer mennyisége a minősítésre kiható határt csak másfélszeresen haladja meg.

A nyilvános ülésen az ügyész az áriratában foglaltakat fenntartotta, azt annyiban egészítette ki, hogy hivatkozott a BH.2005.418. számú eseti döntésben foglaltakra, melynek indokolása szerint forgalmazói típusú elkövetési magatartás megállapítására adhat alapot, amennyiben az elkövető nem saját fogyasztásra szánt kábítószer viz ki vagy hoz be az országba, ahogy jelen esetben is a mennyiségből erre lehet következtetni.

A védő a fellebbezést és annak írásbeli indokolásában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 373. §-ában rögzített abszolút, valamint az eljárás lefolytatására, az ügy érdemére lényeges kihatással járó egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak.

A törvényszék a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

A Be. XXV. Fejezet alapján a terhelt távollétében lefolytatott eljárásban a Be. 291. § (1) bekezdés alapján az ismeretlen helyen lévő vádlott nyomozás során tett vallomását hivatalból ismertette. Ellenőrizte a terhelt védekezését, illetve a Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is.

Cs. A., N. N. U. és M. J. tanú vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdés b) pontra alapozaottan - ügyészi indítványra történő felolvasására törvényesen került sor. E tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a bíróság sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

Az elsőfokú bíróság a Be. 299. § (1) bekezdés és a Be. 301. § (1) bekezdés alapján ismertette mindazokat a szakértői véleményeket, okiratokat és a bizonyítás eszközéül szolgáló iratokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

E körben utal arra az ítélőtábla, hogy nem volt megalapozott a főügyészség indítványa, miszerint indokolt tárgyalás kitűzése és bizonyítás felvétele, ennek keretében további irat ismertetése. A Be. 353. § (1) bekezdés értelmében ugyanis a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak csak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a

bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezi. A tényállás - a fentebb kifejtettek szerint - nem felderítetlen és az elsőfokú eljárásban olyan szabálysértés sem történt, melynek orvoslása lenne szükséges bizonyítás felvételével vagy megismétlésével. A tényállás hiányossága ugyan megállapítható, de e részbeni megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt.

Az elsőfokú bíróságot a tényállás felderítési kötelezettség a vád keretein belül terheli. A vádirati történeti tényállásban a büntető törvénybe ütköző cselekmény pontos körülírásához szerepelnie kell a terhelt cselekvőségére konkretizálva a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeknek: az elkövetési magatartásnak, a cselekmény megvalósítása helyének és idejének, a vagyoni hátrány bekövetkezése pontos időpontjának és összegének. A vád a bíróságot két irányban is köti: csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről és csak a vádban megjelölt cselekményről lehet dönteni. A bíróság kötve van a vád tartalmához mind a személy, mind pedig a tényállás tekintetében. A vád tartalmát pedig azok a tények alkotják, amelyeket az ügyész a vád előterjesztésekor, vagy módosításakor, mint megtörtént eseményt előad.

Az iratok alapján megállapítható, hogy a Fővárosi Főügyészség Nf.3358/2015/15-I. számú vádiratában kizárólag azt tette vád tárgyává, hogy O. A. N. vádlottnak 2014. szeptember 3. napja körüli időben Hollandiában egy ismeretlen férfi felajánlotta, hogy csempésszen Magyarországra kábítószer, ezt az ajánlatot elfogadva a vádlott szeptember 28-án 101 darab kapszulát nyelt le és a testében lévő kábítószerrel Magyarországra utazott. Tekintettel arra, hogy az ügyész által a másodfokú eljárásban tárgyalás anyagává tenni indítványozott, a nyomozati iratok 179. oldalán lévő lista nincs semmilyen összefüggésben a vád tárgyává tett egyetlen utazással és elkövetési magatartással és egyéb adatok hiányában a jelen ügyben még ténybeli következtetések levonására sem alkalmas, a tárgyalás anyagává tételének mellőzése a tényállás felderítetlenségét nem eredményezte. Ezért a másodfokú bíróság az ügyész bizonyítási indítványát elutasította.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel. A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont II. fordulata és c) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás kisebb mértékben hiányos és iratellenes. A megalapozatlanságot az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A tényállást a 2. oldal alulról a második bekezdésben azzal egészíti ki, hogy a vádlott 500 euró előleget kapott megbízójától. (nyomozati iratok 473. oldal)

A tényállást a 3. oldal harmadik bekezdésben akként pontosítja, hogy a lefoglalt kábítószer kokain bázis tartalma a különösen jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 143 %-a, vagyis 1,43-szerese. (nyomozati iratok 317-319. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Be. 78. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. Ez a törvényi rendelkezés a bizonyítékok mérlegelésére, illetve annak szabadságára vonatkozó szabályt rögzít, mindig a bírói mérlegelés dönti el az adott bizonyítási eszköz jelentőségét, illetve az adott bizonyítási eszköz bizonyító értékét.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett. Összhangban van ezzel a szabályozással a Be. 118. § (2) bekezdésének azon rendelkezése, amely szerint a terhelt beismerése esetén - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - be kell szerezni az egyéb, tehát az azt megerősítő, vagy az azt éppen cáfoló bizonyítékokat is, az ítélet megalapozatlanságát eredményezheti, ha a bíróság a tényállást kizárólag a vádlottnak az eljárás az eljárás adataival alá nem támasztott beismerő vallomására alapítja (BH 1978.157. számú eseti döntés).

Az elsőfokú bíróság nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon megindokolta, hogy miért fogadta el a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását. Az indokolás a perrendi szabályoknak és az ésszerűség követelményének megfelelő, a köznapi gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülöző.

O. A. N. vádlott sem vitatta, hogy tudomással bírt arról, hogy kábítószer fog szállítani, ezt egyértelműen alátámasztották az elkövetés körülményei, az a tény, hogy 4.000 euróért cserébe egy számára egy ismeretlen férfi ajánlatát elfogadva, az utasításait követve hajtotta végre a cselekményt. A fizetségből - vallomása szerint - 500 eurót kapott előlegként, melyet meg is találtak nála, e releváns adattal a másodfokú bíróság a tényállást is kiegészítette.

A vádlott beismerő vallomásával összhangban állt az elfogásáról készült jelentés és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal feljelentése, mely szerint viselkedése (kézremegés, verejtékezés, non verbális jelek) miatt orvosi vizsgálatát rendelték el, mely során szervezetében kimutatták a kapszulákat, illetve a kábítószer lefoglalásáról készült jegyzőkönyvek is. Így ezen vallomása elfogadásával szemben kétegy nem merült fel.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján kétséget kizáró módon igazolt, hogy kábítószer volt az általa lenyelt kapszulákban, annak fajtája és hatóanyaga is egyértelműen megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a lefoglalt kábítószer hatóanyag tartalmát a vádlottra nézve legkedvezőbb módon határozta meg, a tényállás pontosítására nyilvánvaló elírás miatt került csak sor.

Az a főügyészség által kiemelt körülmény, hogy a minimális jövedelemmel rendelkező vádlott 2014. nyarán több alkalommal is kiutazott Eindhovenbe, majd onnan néhány nap elteltével Magyarországra visszatért - egyéb bizonyíték hiányában - nem alkalmas olyan következtetés a levonására, hogy a vádlott a magyar hatóságok által történt elfogását megelőzően is kábítószer szállításával foglalkozott, ahogyan arra sem, hogy ismeretlen megbízója egyébként milyen tevékenységet folytatott és azzal a vádlott tisztában volt. Önmagában a külföldi utazások tényéből - melyet a vádlott állításával szemben a repülőtéri nyilvántartás adatai ugyan igazolnak - nem lehet azok okára következtetni, ahogyan arra sem, hogy ezek az egyébként vád tárgyává nem tett korábbi utazások bármilyen kapcsolatba hozhatók kábítószerrel vagy a 2014. szeptember 28-i magatartásával.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést O. A. N. vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

A törvényszék - forgalmazói típusú magatartás hiányában - törvényesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 178. § (1) bekezdése V. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő kábítószer birtoklása büntettének.

Azon a tényen túl ugyanis, hogy a vádlott pénz ellenében egy ismeretlen személy megbízásából különösen jelentős mennyiségű kokaint szállított szervezetében Magyarország területére, semmilyen további adat nem áll rendelkezésre.

Jelen ügyben az ügyészi vádirat és ennek megfelelően a vádhoz kötöttség folytán az ítéleti tényállás is csak azt tartalmazza, hogy a vádlott egyetlen alkalommal azért szállított Magyarországra kábítószer, hogy ott - a szervezetéből történő kiürítést követően - átadja a megbízóival kapcsolatban álló személynek.

Nem ismert a vádlottat megbízó személy szándéka, ahogyan az sem, hogy a vádlottnak az általa szállított kábítószer kinek kellett volna átadnia. Az átadásra nem került sor, így az sem állapítható meg, hogy a terhelt tevékenysége révén a kábítószer a végső fogyasztóhoz egyáltalán közelebb jutott-e, vagy esetleg továbbra is a vádlottat megbízói személy rendelkezése alatt maradt.

A vád tárgyává tett cselekmény keretein belüli, az irányadó tényállás szerinti magatartás - alkalmi jellege és a rendszeres adás-vételekre vonatkozó adatok hiányában - kereskedésként történő értékelését az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat IV. pontjában írtak kizárják.

Mindezekre figyelemmel O. A. N. vádlott cselekménye sem kábítószer forgalomba hozatalának kísérleteként, sem pedig kereskedéssel elkövetett kábítószer kereskedelem büntetteként nem értékelhető.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel.

O. A. N. vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a legsúlyosabb bűncselekmények között helyezte el. Azonban a kábítószerrel visszaélés szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalma. A megvalósított cselekmény esetében a hatóanyag tartalom a súlyosabb minősítést megalapozó különösen jelentős mennyiség 143 %-a, tehát az alsó határhoz közelít, melyet az elsőfokú bíróság helytállóan emelt ki.

A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség vizsgálatánál el nem mellőzhető jelentőséggel bír, hogy korábban szintén kábítószerrel kapcsolatos, 2011. október 14. napján elkövetett bűncselekmény miatt ítélték Magyarországon felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre, mely elítélés ténye nem tartotta vissza a további bűncselekmény elkövetésétől, ellenkezőleg, ugyanolyan típusú cselekmény miatt került újra összetűzésbe a törvénnyel.

Vele szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szükséges, de elegendő is büntetési célok eléréséhez. A szabadságvesztés tartamának olyan mértékű súlyosítására vagy enyhítésére, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott.

Az elsőfokú bíróság - a jogszabályi feltételek fennállása ellenére - vagyonelkobzást nem alkalmazott. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és az 1/2008. számú Büntető jogegységi határozat értelmében ugyanis vagyonelkobzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. O. A. N. vádlott esetében az előlegként a megbízóitól kapott 500 euro bevétel a bűncselekmény elkövetéséből származó vagyon, mely vagyonelkobzás alá esik, ezért erre az összegre a másodfokú bíróság a vádlottal szemben vagyonelkobzást rendelt el.

Az elsőfokú bíróság a vádlottól lefoglalt készpénz közül az ÉNYT-7/2014. számon, a bűnjeljegyzék 1-2. tétele alatt szereplő 12.000.- forint (nyomozati iratok 493. oldal) tekintetében nem rendelkezett. Ezt a másodfokú bíróság pótolta akként, hogy a Be. 155. § (1) és (5) bekezdés alapján annak lefoglalását megszüntette és a vádlott részére kiadni rendelte.

A bűnügyi költség viseléséről szóló ítéleti rendelkezés megváltoztatását az indokolta, hogy a másodfokú bíróság megítélése szerint az informatikai szakértő díjának (költségjegyzék 6. tétel) megfizetésére is a vádlottat kell kötelezni, mert az a bizonyítás összefüggésben állt a kábítószer birtoklási típusú magatartásával is, az nem szükségtelenül és nem aránytalanul merült fel. Így a másodfokú bíróság a vádlott által viselendő bűnügyi költség összegét 748.113.- forintra, míg az állam által viselt összeget 253.786.- forintra pontosította.

Az ítéletnek az előzetes fogvatartás kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításával, a bűnjelekkel, a lefoglalt kábítószer elkobzásával kapcsolatos egyéb rendelkezései törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét, kisebb pontosításokkal, a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Be. 381. § (1) bekezdése, továbbá a Be. 339. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárás során fordítói díj címén felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A Fővárosi Ítélet tábla végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

A másodfokú bíróság tájékoztatja O. A. N. vádlottat, hogy

- a Be. 531. § (7) bekezdés szerint, ha a terhelt tartózkodási helye a jogerős határozat meghozatala után válik ismertté, a javára perújítási indítványt lehet előterjeszteni.
- a Be. 408. § (1) bekezdés e) pont értelmében a bíróság jogerős ítéletével elbírált cselekmény (alapügy) esetén perújításnak van helye, ha az alapügyben az ítéletet a XXV. Fejezet alapján a terhelt távollétében tartott tárgyaláson hozták.
- a Be. 409. § (2) bekezdés alapján a terhelt javára perújítási indítványt terjeszthet elő az ügyész; a terhelt; a védő, kivéve ha a terhelt ezt megtiltotta; a terhelt halála után egyenesági rokona, testvére, házastársa vagy élettársa, illetve amennyiben a terhelt halála óta több, mint ötven év telt el, oldalági rokona.
- a Be. 409. § (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy a Be. 408. § (1) bekezdésének e) pontja alapján csak abban az esetben lehet perújítást indítványozni, ha a terhelt a tartózkodási helyéről idézhető. Ebben az esetben a perújítás lefolytatása kötelező. Ha a terhelt a perújítás

elrendelése után ismételtlen ismeretlen helyre távozott, a perújítási eljárást meg kell szüntetni.

Budapest, 2018. év június hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

. Szalai Géza s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. év október hó 27. napján kelt **21.B.100/2016/33.** számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.58/2018/18.** számú végzésével **2018. év június hó 28. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2018. év június hó 28. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző